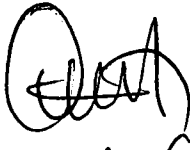

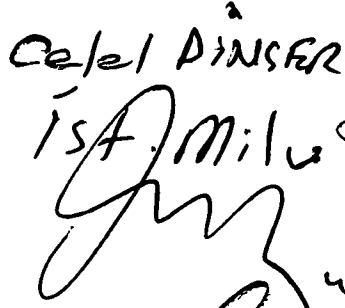

T.B.M.M.
CUMHURİYET HALK PARTİSİ
Grup Başkanlığı
Tarih : 21.05.2014.
Sayı : 1365

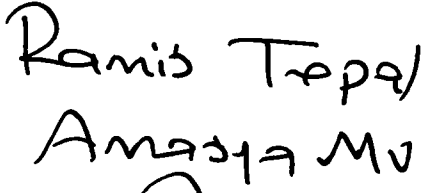
TÜRKİYE BÜYÜK MİLLET MECLİSİ BAŞKANLIĞINA

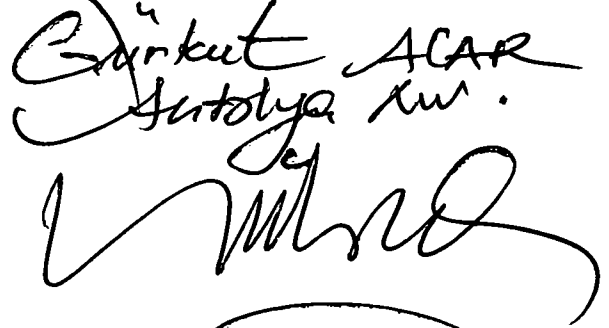
Çocuk istismarına yol açan hukuksal, sosyo-ekonomik, siyasal, eğitsel, kültürel, yönetsel, ruhsal, fiziksel ve güvenliğe ilişkin boyutların çocuk hak ve özgürlüklerini temel alan; yasama, yürütme ve yargı organlarının koruma ve önlem almaya dair sorumluluklarını gözden geçirerek çözüm politikalarını saptayan; yasal kararlar ile idari uygulamalar arasındaki boşlukları ortaya koyan; bu konuda kurulmuş Araştırma Komisyonlarının raporlarının yasama ve yürütme organlarıncaya ne ölçüde dikkate alındığını gözden geçiren bir Meclis Araştırması açılmasını, Anayasa'nın 98, TBMM İçtüzüğü'nün 104 ve 105 inci maddeleri kapsamında gereğini arz ederiz.

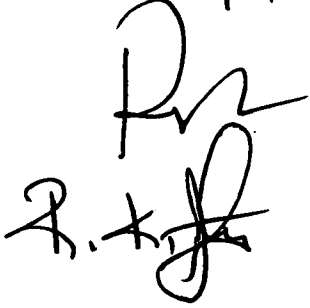

Kadri Gökmen ÜÇÜT
İST. ML.

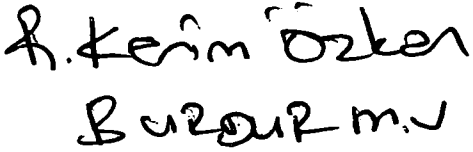

Celal DİNŞER
İST. ML.

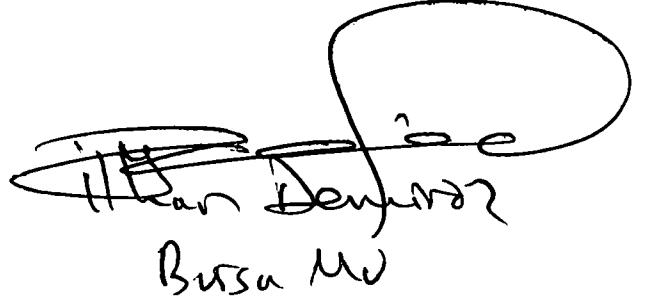

Sakine ÖZ
Manisa Milletvekili

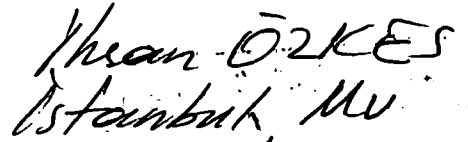

Ramis TAPA
ANADOLU MU

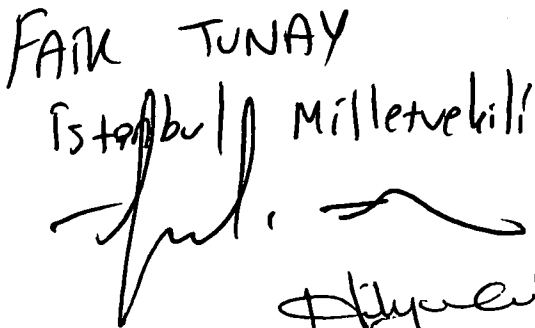

Gürkut ACAR
Antalya MU.

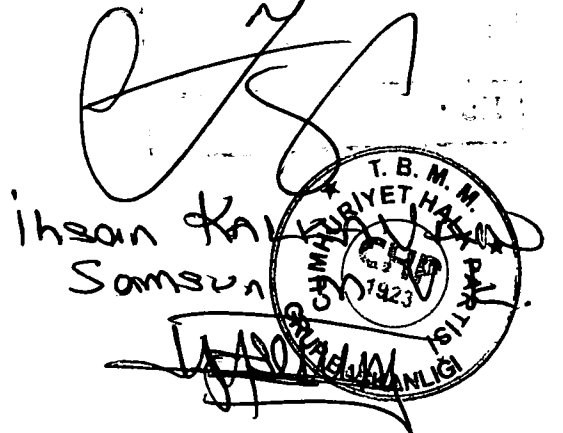

R. K. K.

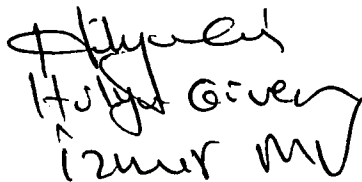

R. Kerim ÖZKAN
BURSA MU

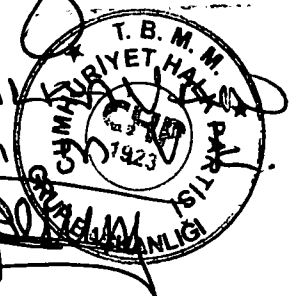

İlhan DENİZLİ
BURSA MU

İlhan ÖZKES
İSTANBUL MU

FARK TUNAY
İSTANBUL Milletvekili

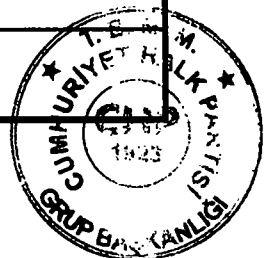

İlhan KALKAN
Samsun

Hüseyin GÖVENCİ
İZMİR MU

1365 Sayılı Meclis Araştırma Önergesinin İmza Çizelgesi

Adı Soyadı	Seçim Bölgesi	İmza
Mehmet Hoberal	22.5.10.10	M. H. Hoberal
Namık Hanutza	Balıkesir	N. Hanutza
Günir Özbek	Sakarya	G. Özbek
Dr. Dr. Dursun	Adana	D. Dursun
Pedef Kılınç	İST.	P. Kılınç
M. Serdar Saygın	Gonakale	M. S. Saygın
Haydar Akın	Kocaeli	H. Akın
Haluk Erişdoğan	İstanbul	H. Erişdoğan
Mehmet Hilal Kaplan	Kocaeli	M. H. Kaplan
MEHMET SAKAR	Gonakale	M. Sakar
Sens İsheli	Bursa	S. İsheli
Mehmet Ali Erişdoğan	Hatay	M. A. Erişdoğan
Rafik Erişdoğan	Hatay	R. Erişdoğan

GEREKÇE

Ülkemiz, BM Çocuk Hakları Sözleşmesinin tarafı olmasına karşın, çocuk hak ve özgürlüklerini farklı boyutlarıyla uygulamak bakımından oldukça sorunlu bir geçmişe sahiptir. Yasama, yürütme ve yargı organlarının farklı karar ve/veya uygulamalarıyla da ortaya çıktığı üzere, başta cinsel istismar ve çocuk yoksulluğu/yoksunluğu ve mahrumiyeti olmak üzere, çocuklarımızın farklı yaş gruplarında karşı karşıya bırakıldıkları ağır yükler, dayanılmaz boyutlara varmıştır.

Farklı kaynaklarda, cinsel istismar mağduru olarak kolluk güçlerine ulaşan/ulaştırılan çocuk sayımızın 80 bin dolayında olduğu ülkemizde, 2012 yılı adli sicil kayıtlarında Cumhuriyet Savcılıklarına çocuklarla ilgili 34 bin civarında başvuru yapıldığı, bu başvurular üzerine 17 bin 589 dava açıldığı kaydedilmiştir.

Türkiye’de Çocuğun Yaşam Hakkı Raporu verilerine göre; ülkemizde 2012 yılında 609 çocuğumuz, 2013 yılında ise 633 çocuğumuz ihmal yoluyla yaşamını yitirmiştir. 2013 yılında, iş yaşamına erken ve olumsuz koşullarda, güvencesiz ortamlarda başlatılmanın etkisiyle cinsel ve fiziksel istismara uğrayan çocuklarımızdan 89’u hayatını kaybederken, 41 çocuğumuz aile içi şiddetin kurbanı olmuştur.

İstismara uğramış çocuklarımızdan kayıtlı olanların yüzde 35’i 11 yaşının altında olup, istismarın yoğunluğu ve şiddetin uzandığı sosyo-kültürel, ekonomik ilişkilerin boyutları, bölge ve toplumsal sınıflar düzeyinde değişkenlik gösterdiği için daha ayrıntılı bir incelemeyi gerektirmektedir.

Cinsel istismarın yol açtığı kısa ve uzun dönemli pedagojik sorunların, küçük yaşta yaşamdan yalıtılmanın çocuk-merkezli bir kavrayışa, farklı kurumlar ve sivil toplum kuruluşları ile uzmanlar arasında eşgüdümlü biçimde ortaya konması ve çözüm dilinin partilerüstü bir kamu politikasıyla oluşturulması adına, yasama organının atacağı adımlar son derece önem taşımaktadır.

Çocuklarımızı istismar ettikleri iddiasıyla yargılanan şahısların Türk Ceza Kanunu başta olmak üzere, yasal düzenlemelerin, tıbbi tespitlerin ve idari uygulamaların boşluklarından yararlanarak suç-ceza ölçülülüğü kuralını çökerten, kamu vicdanını inciten basit yaptırımlarla karşılaşmaları da çocuk istismarı konusuna bütünlüklü bir yaklaşımın gerektiğini ortaya koymuştur

Son dönemde ülkemiz gündeminde daha fazla yer bulan ve İçişleri Bakanlığı verileriyle de önemi ortaya konan kayıp çocuklarımızın öldürölme, taciz, tecavüz, şiddet, zorla çalıştırma gibi son derece üzücü olaylarla karşı karşıya bırakılması; ayrıca terör örgütü PKK tarafından kaçırılan çocuklarımızın geleceğı, çocuk istismarının farklı yönlerinin kamu organları tarafından alınacak önlemlerle en aza indirilmesi, yasal ve idari boşlukların ortaya konması adına, yasama organı tarafından derinlikli bir araştırma yapılmalıdır.

Yasal ve yönetsel yönden boşluklarla karşılaşıldığı kadar, çocuk istismarına ilişkin temel “veri yönetimi”nin ülkemizde görece düşük nitelikte olduğu ortadadır. Farklı kurumlar arasındaki hızlı, eşgüdömlü, kriz yönetimine odaklanmış, geri dönüşleri takip eden ve veri temelli bir “çocuk istismarıyla mücadele” politikasının oluşturulması adına, sosyo-ekonomik faktörleri, müdahale ve arama yollarını, suç takip sistemini, hastalık ve ölüm verilerini, sosyal maliyetleri, gelir ve yaş grubu sınıflandırmalarını örgütleyecek, gecikmiş yasal önlemlerin ve uygulamaların yarattığı tahribatı aşacak bir kalıcı çözüm model gereksinimi her geçen gün daha fazla kendisini hissettirmektedir.

Günümüze dek, benzer konuda kurulmuş Meclis Araştırma Komisyonlarının yayınladıkları raporların yürütme ve yasama organları tarafından yeterli derecede dikkate alınmadığı bilgisi basına yansımışken, bu komisyonların çalışmalarını da mercek altına alarak geniş kapsamlı ve katılımlı, çocuk istismarı ile etkili bir mücadele yöntemini paydaşlarla birlikte kararlaştıracak, istismara ilişkin toplumsal, ekonomik, tıbbi, kültürel, psikolojik yönleri, “ıdam mı, yoksa ağırlaştırılmış müebbet mi” gibi kısır ve gündelik siyasi tartışmaların ötesine geçerek derinlikli biçimde saptayıp çözüm önerilerini getirecek bir Meclis Araştırması açılmasında yarar vardır.

